

Geen kwaliteit maar kwantiteit

Bij een schrijfmarathon voor het goede doel schreven veertig kandidaten gisteren in vijf uur meer dan honderdduizend woorden.

Parool 28/3/11

EMMA BOELHOUWER

Met het puntje van de tong tegen de bovenlip of het hoofd gesteund op de niet schrijvende arm pennen deze zondagmiddag ruim veertig deelnemers van een schrijfmarathon in Huize Frankendael hun schrift vol. De bedoeling: zo veel mogelijk woorden op papier zetten voor het goede doel.

De deelnemers – van psycholoog en natuurkundestudent tot gepensioneerde en blogger – zijn voor aanvang van de marathon binnen hun vrienden- en familiekring op zoek gegaan naar sponsors die één en in een enkel geval twee cent per woord afstaan. Dat klinkt misschien karig, maar op de helft van de dag zijn er toch al snel 1800 woorden per persoon geschreven. Met meerdere sponsors tikt dat lekker aan, rekent één van de kandidaten voor. “Ik zit al boven de honderd euro.”

Maar hoe zet je een zinnig verhaal op papier als je non-stop moet schrijven, zonder moment van bezinning? Jeanet van Omme, het in rood gestoken ‘opperhoofd’ van het Schrijfatelier en organisator van de marathon: “Het leuke is dat het vandaag juist een keer niet om de kwaliteit, maar om de kwantiteit gaat.”

Haar schrijfschool bestaat tien jaar en Van Omme wilde het eens anders aanpakken dan de voor de hand liggende lustrumborrel.

Tip van de dag: haal dat kritische aapje van je schouder en laat je leiden door je pen. Die is de baas. Van Omme: “Geen vooropgezette ideeën, maar gewoon schrijven wat in je opkomt, of de zinnen nu kloppen of niet. Dat geeft vrijheid en zo kun je de bouwstenen leggen voor een verrassend verhaal.”

Toch hapert er in het begin nog wel eens een pennetje midden in een zin of staart een deelnemer angstig naar de lege regels op haar bladzijde, maar volgens docent Nanda Huneman is dat tijdens een hard-

Schrijven voor het goede doel in Huize Frankendael. Staand Jeanet van Omme van het Schrijfatelier.

FOTO MAARTEN BRANTE

loopmarathon niet anders. “Het begin is moeilijk, maar als je het ritme eenmaal doorhebt, zweef je over de straatstenen.”

De deelnemers worden met behulp van opdrachten in vier cursussen door het schrijven geloodst. Zo omschrijven ze bij Huneman hun handen, gezicht en hart, wat ze op hun lever hebben en spuien ze hun gal. Bij de prozales van Janneke Jonkman vinden de deelnemers een fictieve koffer en is het hun taak de

rechtmatige eigenaar te karakteriseren.

Na bijna vijf uur schrijven raken vingers, polsen en het hoofd vermoeid. De finish is in zicht. “Bijna bijna bijna,” roept Huneman. Zoals het een marathon betaamt, worden na afloop de spieren gestretcht en de duimen losgedraaid.

Ruim honderdduizend woorden zijn er bij elkaar geschreven. Dat is goed voor 4200 euro voor Room to Read, een organisatie die kinderen

in ontwikkelingslanden aan boeken helpt. De durfallen brengen intussen hun geschreven zinnen ten gehore.

De laatste kandidaat eechoot nog even na. De eigenaar van haar fictieve koffer was lang en dun, droeg lilliputterkleding, dronk het liefst shooters uit de navels van behaarde mannen en of hij lang zou leven was nog maar de vraag, want ‘om blessures te voorkomen, deed hij aan bungeejumping zonder touw’.